

Телець Ю. В.

Київський університет імені Бориса Грінченка

ВІРА В БОГА ЯК БАЗАЛЬНИЙ КОМПОНЕНТ ФОРМУВАННЯ ГЕДОНІСТИЧНОГО ОРІЄНТИРА (НА ОСНОВІ ЗБІРКИ НОВЕЛ «НАРОДЖУВАТИСЯ І ПОМИРАТИ ВЗУТИМИ» ХРИСТІ ВЕНГРИНЮК)

У статті проаналізовано прагматичний аспект зображення віри в Бога в художньому дискурсі як основу формування гедоністичного світогляду та біхевіористичних тактик героїв. Зокрема, увагу зосереджено на визначенні базової для наукової розвідки термінології, окреслено особливості гедоністичного світогляду на помежах її психології та філософії, проаналізовано способи характеротворення героїв та Всевишнього, типи їх комунікації й вихідні точки світосприйняття. Попри те, що кореляція філософсько-етичного вчення про гедонізм із літературою формує тенденцію гедоністично-розважальної практики в мистецтві, сучасні літературознавчі дослідження залишають поза увагою гедоністичну інтенціональність художніх текстів, що звужує їхню прагматико-стилістичну функцію, емотивність та можливості інтерпретації. Гедоністичні маркери в дослідженнях науковців означені пріоритетно категорією тілесних задовольень, де синтез фізичного та духовного начал людини блокують пошук втіхи та насолоди в іншому позатілесному вимірі. Еклектичність такої ситуації зумовлена тим, що шлях до задоволення містить у своїй основі категорію тілесного начала, яка для формування гедоністичного світогляду має поєднатися або трансформуватися в категорію позатілесного – вищу духовну матерію/сутність, дух, який тяжіє до ідеального. Така ідея близька до концепту світобудови, який складається із трьох світів, де одним із медіаторів між земним та небесним є Бог. Аналіз авторського способу реалізації віри в Бога як базального компонента формування гедоністичного орієнтира у збірці новел Христі Венгринюк «Народжуватися і помирати взутими» дав змогу виокремити три умовні вектори біхевіористичної тактики людини. Сам же образ Бога постає перед читачем медіатором не тільки між двома світами, але й між минулим та майбутнім життям особи. Результат медіації – можливість існувати в гармонії та щасті – залежить лише від дій самої людини, її думок, фізичної і духовної сили.

Ключові слова: гедонізм, віра в Бога, тілесне, позатілесне, духовність, біхевіористична тактика.

Постановка проблеми. Традиційна філософія мистецтва розглядає естетичне задоволення у двох площинах як:

- проміжну ланку між мистецтвом і тією реальністю, яку воно мімітує;
- результат інтелектуальної інтуїції, що реалізує себе завдяки спогляданню гармонії, пропорцій, досконалості форми тощо.

Такий підхід є абстрактним, оскільки не враховує безперервну еволюцію мистецтва та перманентну мінливість тієї культури, у межах якої воно функціонує. Частина творів мистецтва надає рецепієнту відчуття задоволення, однак під час опису функцій мистецтва та тлумаченні його як феномену людської культури поняття «задоволення» залишається знівельованим. У такому контексті задоволення варто розглядати в розрізі аксіоло-

гічних параметрів, однак воно не самоцінне і не є основоположним орієнтиром людського буття. Як наслідок, задоволення не можна вважати остаточним поясненням значущості ні моралі (етики), ні естетики. Воно залишається допоміжним механізмом осмислення значення мистецтва, і передусім його «розважальних» видів, що нині дедалі частіше спостерігаються в сучасній літературі.

Гедонізм (від грецьк. *ἡδονή* – насолода, задоволення) – філософсько-етичне вчення, за яким насолода є найвищим благом, метою життя [8, с. 185]. За В. Жадан, поняття гедонізму належить до чуттєво-емоційної сфери і пов'язане з достатком, надмірністю та розкішшю, тобто чимось, що виходить за межі звичайного та буденного [6, с. 2–3]. Гедоністи вбачають сенс існування в отриманні індивідом максимуму радості від життя через

емоції та відчуття, перебування в різних тілесних і душевних станах. В етиці гедонізму така спрямованість зазвичай пояснюється натуралістично – природною сутністю людини.

Гедонізм у мистецтві – тенденція, яка намагається зафіксувати художню творчість у безпосередній чуттєвій стихії. Історично явище виникає як реакція на абстрактне моралізування і диктатуру святенницьких умовностей, які сковували вільний прояв творчої індивідуальності митця та його місце в системі мистецтв. Однак така форма сприйняття однобічна і у своєму граничному розвитку призводить до трансформації мистецтва та перетворення його на один із різновидів індустрії розваг. Масова література, яка почасти виконує ігрову функцію, створює ідеал гедоністичної спрямованості. Сучасна людина стає активним споживачем «масової культури», і її духовний світ залежить від безперервного прагнення одержання нових задовольень. Пріоритетною функцією масової літератури є компенсаторна, тобто можливість реципієнта втекти з реального світу до світу мрії та ілюзій, де знаходиться зона комфорту. В. Гусев зазначає, що «для цього в тексті повинні отримати художнє втілення дві психологічні потреби – бажання інтенсивного збудження й інтересу і бажання усунути від можливих життєвих трагедій навколишнього світу» [4, с. 62].

Власне вже на цьому смисловому рівні простежується кореляція філософсько-етичного вчення про гедонізм із літературою: художній текст стає засобом втечі від реальності, що водночас здатен задовольнити індивідуальні бажання й подарувати насолоду. Тому нині в мистецтві домінує тенденція гедоністично-розважальної практики, за якої цільовою аудиторією інтертейменту стає масовий читач, а гедоністичних орієнтирів – читач елітарної літератури. Натомість сучасні літературознавчі дослідження залишають поза увагою гедоністичну інтенціональність художніх текстів, що звужує їхню прагматико-стилістичну функцію, емотивність і можливості інтерпретації.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Актуальним аспектам прочитання й аналізу художніх текстів з позицій гедонізму присвячені наукові розвідки К. Кірієнко, Т. Зайцевої, Б. Напцок, М. Бейлькіна, Л. Горболіс, О. Барабанової, Ю. Коваліва. Під час проведення аналізу літературознавчих досліджень науковців щодо прочитання художніх текстів із позицій гедонізму можна відмітити біполярне розуміння та пояснення зазначеного культурного феномену. Ідеї гедонізму у творах або набувають позицій абсо-

лютизації, отже, нівелюють морально-етичну доктрину, або виступають основним чинником гармонізації людини і світу, надають філософській концепції рис універсальності.

Натомість до аналізу масової та української постмодерної літератури у своїх дослідженнях звертаються С. Безклубенко, О. Волошенко, Т. Гундрова, О. Забужко, В. Ішук, О. Левченко, В. Лобас, І. Лосєв, Я. Мельник, О. Микитко, Н. Міщенко, А. Окара, В. Скуратівський, М. Томенко, І. Федорова й інші. Науковці стверджують, що нині масова література є актуальним об'єктом літературознавчих досліджень, оскільки корелює з елітарною літературою та фольклором, стає ареалом для втілення нових авторських ідей та концепцій, відповідає вимогам сучасного суспільства й задовольняє естетичні смаки читачів.

Постановка завдання. У межах розвідки буде здійснена спроба розглянути віру в Бога як основу формування гедоністичного світогляду та біхевіористичних тактик героїв збірки новел Христі Венгринюк «Народжуватися і помирати взутими». Для досягнення цієї мети необхідно визначитися зі змістом базової термінології, окреслити особливості гедоністичного світогляду на помежів'ї психології та філософії, проаналізувати способи характеротворення героїв та Всевишнього, типи їх комунікації й вихідні точки світосприйняття. **Наукова новизна дослідження** полягає у визначенні за допомогою герменевтичного методу аналізу художнього тексту способів реалізації гедоністичних інтенцій, сформованих на основі релігійної свідомості.

Виклад основного матеріалу. Вихідними елементами формування гедоністичних світоглядних орієнтирів є ескапізм, деперсоналізація та дереалізація. Відповідно до цих станів людина свідомо чи несвідомо вибудовує біхевіористичну модель, що має на меті нейтралізувати лагуну духовного чи фізичного спустошення. Тактики ескапізму, розроблені З. Фройдом, надали змогу Р. Апресяну розробити авторську класифікацію гедоністичних характерів: «наркоман», «кіничний тип», «творець», «поціновувач», «глядач», «бунтар», «відлюдник» [1, с. 169–173]. Однак усі ці типи абсолютизовані та розглядаються науковцем лише як автономні конструкти, які не здатні існувати в одній світоглядній системі. Тобто задоволення та насолода існують лише переважно в межах тілесного виміру. Щоби перейти від іншого – позатілесного, духовного – необхідно використати каталізатор, що відтіснить реальне в підсвідоме і дозволить звільнитись від інгібуючих чинників.

У постмодерних творах таку зміну забезпечують алкогольні напої та наркотичні речовини. Натомість повернення до гнітючої реальності можливе лише після відносно сталого проміжку часу.

Такий підхід до тлумачення категорій одержання задоволення знівельовує культурно-історичний код, що вже несвідомо закладений у свідомості автора, а отже, віддзеркалений у творі. У контексті аналізу біхевіористичної тактики героя не можна не враховувати його локацію та національну приналежність, яка як окрема субстанція містить масив ментальної і генетично закладеної інформації: від релігійних вірувань того чи іншого етносу до його культурної й історичної спадщини. Отже, інтерпретатор розширює інструментарій дешифрування, за допомогою якого гіпотетично може встановити основні критерії становлення гедоністичної особистості у творі. Окрім цього, для дослідника стає можливим розфокусування категорій тілесного і позатілесного та їх розгляд у системі неподільного цілого. Існування такої еклектичної цілісності залежить від посередника, яким, як ми з'ясували раніше, зазвичай виступає алкоголь або наркотики. Однак задоволення, принесене цими речовинами, непролонговане, а значить, функціонування такої системи видається сумнівним, адже потребує перманентного оновлення. Це означає, що шлях до задоволення містить у своїй основі категорію тілесного начала, яка для формування гедоністичного світогляду має поєднатися або трансформуватися в категорію позатілесного – вищу духовну матерію/сутність, дух, який тяжіє до ідеального. Така ідея близька до концепту світобудови, який складається із трьох світів, де одним із медіаторів між земним та небесним є Бог.

Саме віра в Бога як один із маркерів гедоністичного світосприйняття, що виходить за межі тілесного виміру, є способом задоволення духовних потреб людини. Зауважимо, що віра у вищий розум та вищі сили відображає себе у фольклорі точи чи іншого етносу, а тяглість біблійних мотивів у масиві текстів простежується в літературі незалежно від історичних та культурних умов її розвитку. На думку О. Менья, роди літератури й більшість літературних жанрів мають довгу історію та широкий діапазон від простих парафразів до вільної переробки біблійних сюжетів [7].

Біблійна тематика не втрачає своєї актуальності і в постмодерних текстах, оскільки в цей час у світовій літературі створюється низка текстів, що містить суб'єктивну авторську художню інтерпретацію Біблії та образу Ісуса Христа: «Без-

іменна могила» (С. Ердєг), «Хозарський словник» (М. Павич), «Код да Вінчі» (Д. Браун), «Щоденник мага» (П. Коельо) та інші. Сучасна українська проза натомість апелює до біблійних мотивів спорадично, про що свідчать такі твори, як «Москалиця» (М. Матіос), «Депеш Мод» (С. Жадан), «Казка про калинову сопілку» і «Польові дослідження з українського сексу» (О. Забужко), «Соло для Соломії» (В. Лис) та інші.

Так, Бог як єдина духовна сутність стає центральним образом збірки новел Х. Венгрінюк «Народжуватися і помирати взутими», що спорадично вплетений у канву текстів та стає їх всеоб'єднуючим елементом. Бог всюдисущий, адже він має лупу, через яку може «людей розглядати, радіти за них чи плакати» [3, с. 71], а тому бачить, хто заслуговує на його допомогу, а кому «краще залишатися в туманному вікні» [3, с. 71].

Для героїв новел гедонізм не є життєвою максимомою, однак вони перебувають у постійному русі, шукають способи уникнення страждань, що притаманно аскетичному світогляду. Закцентуємо увагу, що цей філософсько-етичний напрям не є протилежним гедонізму, а навпаки, корелює з ним. На думку В. Жадан, стан спокою оголошувався найвищою насолодою як у житті гедоніста, так і в житті аскета. Принцип помірності, що з античних часів був закладений у поняттях «атараксія» (безтурботний спокій та рівновага), «апонія» (відсутність тілесного болю) і «апатія» (незворушність та безпристрасність), був основою як для аскетичної традиції, так і для гедоністичної. Поміркованість та врівноваженість є головною умовою одержання насолоди й уникнення страждань, а також засобом досягнення заданої мети, чесноти та справедливості [5, с. 59]. А завершити формування такого гедоністичного вектора може віра в Бога, який допомагає кожному, хто із проханням та надією звертається до нього.

У зображенні Бога авторка апелює до Біблії, у якій сказано, що його «ніхто ніколи не бачив». Саме тому в новелах він не постає перед нами антропоморфним, Бог засвідчує свою присутність заповненням комунікативного вакууму вербально, коли першим розпочинає діалог із героєм («Про Бога і про любов», «Шлях Лукаша»), чи невербально, коли проявляє себе через природні явища («Повінь», «Шлях Лукаша», «Clomipramine», «Діліло», «Пустеля»), і в цьому контексті авторка небезпідставно розбудовує художню картину світу за допомогою введення в сюжетну канву новел міфологеми води.

Г. Башляр стверджує: «Одним із характерних різновидів уявлень про очищення, нав'язаних чистою водою, є уявлення про відродження, яке вселяє вода свіжа. <...> У воду занурюються, щоб відродитися, омолоджуючись» [2, с. 201]. Саме тому у збірці Х. Венгрінок міфологема води сакралізується: у вигляді дощу вона очищує духовно та змиває гріхи, стає вертикаллю земного та небесних світів, несвідомо спрямовує особу на шлях до щасливого життя і насолоди¹. Таку тезу підтверджує назва однієї з новел – «Шлях Лукаша», герой якої, сам того не усвідомлюючи, інстинктивно розпочав дорогу до ринку, на якому для коштів хотів продати свої вироби. Досягти цілі чоловіку не вдається, натомість після дощу і довгих поневірянь до нього приходять Бог. Подібна сюжетна лінія відтворена і в новелі «Про Бога і про любов». Тут міфологема «вода» не оприявлює себе, однак зв'язок між Всевишнім та земним юнаком залишається такою самою константою, а гедоністичне начало закодоване у відчуттях віри та любові як неподільного цілого.

В умовах такого гедоністичного вектора сама людина вже не несе відповідальність за своє щастя, а насолода та задоволення не є результатом комунікації чи співжиття особи і Всевишнього. У такому разі говоримо про метафізичну основу гедоністичного начала, яке передбачає, що Бог сам втручається в життя людини без жодних її прохань чи релігійних вірувань. Таку картину авторка реконструює в новелі «Діліло», де головний герой – незвичайний унікальний юнак, на якого була покладена функція змінювати світ, робити його інакшим, змінювати стереотипи та стандартний устрій. Однак бездіяльність хлопця приводила до того, що в його життя «втручався Всевишній, якому ставало сумно, коли Діліло не робив нічого такого, що міг зробити тільки Діліло. Бог кидав йому в тім'я згустки власної енергії <...>» [3, с. 76–77]. Опір юнака таким діям, постійні метаморфози й апатія заблокували можливість бути щасливим завдяки власній неповторності й унікальності, закодованим у ньому Богом ще від народження. У такий спосіб авторка власноруч моделює мотив, за якого гедоністичне начало в людині не здатне сформуватися в умовах безвір'я чи пасивного усвідомлення власної непридатності до реального життя. Це лише один із трьох гедоністичних орієнтирів збірки Христі Венгрінок.

¹ Те, що вода є найчастіше вживаним символом несвідомого, у своїх працях стверджував К. Юнг [9].

Другий можна означити як дійсний, і він пов'язаний із тим, що герої звертаються до Бога, однак він не втручається в їхнє життя та не опікується ними. Про те, що Всевишній допоміг, можна лише здогадуватись. Так, герой новели «Повінь», закоханий в одну з місцевих дівчат, весь час звертається до Бога, «що якщо Він буде такий ласкавий і приведе її до мене ще раз, то я обов'язково дам їй зрозуміти, як сильно і як довго люблю її» [3, с. 35]. Усі людські огріхи, які тривалий час заважали двом закоханим бути разом, так само змиває дощ, який розпочинається під час їх зустрічі. Однак він довготривалий і згодом переростає у повінь, що робить героя щасливим, «бо якщо це друга всевітня повінь, то Бог усе одно встиг усіх спарувати» [3, с. 39]. Чоловік не переймається майбутнім: він сповнений надії, що вони виживуть і разом продовжать насолоджуватись відчуттям любові, яка постає в його буденному світі духовним та фізичним першоджерелом справжнього життя.

Протилежним до цього є ще один гедоністичний вектор, пов'язаний зі свідомим пошуком особистості Бога, який здатен наставити на шлях до щастя та задоволення від життя. У таких пошуках перебуває Нікіфор із новели «Чуфут-Кале». Непрямі описи та замовчування вказують на те, що чоловік є представником духівництва, який став на грішний шлях після кохання жінки. Нікіфор ніби постійно виправдовує себе: «Я зрозумів, що можу бути грішним не тому, що це було зі мною, я був би грішником, якби цього не було» [3, с. 122]. Після непролонгованої втіхи чоловік постійно перебуває на помезів'ї двох станів: спокути і повернення до сталого життя, що й було справжньою насолодою в минулому, та усвідомленням своєї смерті, що відкриє шлях до щастя в майбутньому. Дійшовши до Чуфут-Кале, Нікіфор робить свідомий вибір на користь останнього, з посмішкою на обличчі, після омивання ніг, помирає. Для нього смерть – це можливість втрапити у рай, хоч він «і не знав, чи заслуговує на нього», та «подарунок», який приготував для нього Бог, щоби полегшити його існування і позбавити докорів сумління.

Схожі пошуки проводить і Софія, «мала донька Бога» з новели «Пустеля», яка «не знала, що в неї є батько, а коли дізналася, то почала шукати» [3, с. 109]. Дівчина, опинившись посеред піщаних гір, ще «ніколи не відчувала Ісуса так близько» [3, с. 106]. Для неї пустеля – не звичайний природний ареал, а місце існування божественного начала, що захоплює своєю величчю

та внутрішньою духовною силою: «Господи, ти скрізь тут був? Як ти йшов усіма шляхами без доріг?» [3, с. 107].

Власне в цій географічній точці й починається переорієнтація життєвих поглядів та трансформація поведінкової тактики Софії. Вона розпочинає пошуки, хоч і усвідомлює, що «довга дорога до Нього» [3, с. 108]. У такий спосіб Христя Венгриянук вводить міфологему дороги як універсальний образ-символ, що втілює не лише фізичне переміщення особи в часі та просторі, але й конструює систему духовних цінностей особистості, що стає каталізатором активної життєдіяльності людини.

Саме в дорозі Софія рефлексує та приходиться до висновку, що «щастя не може бути таким швидкоплинним і тягнути за собою ще більший смуток» [3, с. 109]. Її життя – суміш вечірок, уживання алкогольних напоїв та наркотиків, грошей, безвідповідальних статевих актів – набуло циклічності, рух замкненим колом приносить лише тугу, спустошує після миттєвих раптових насолод та формує у дівчини стійке бажання позбутися такого способу життя. Софія ретранслює на себе образ Марії Магдалени, яку «грішну та збездечену» Ісус прийняв «як найближчого товариша, не маючи жодного докору чи насмішки» [3, с. 109]. Такої підтримки очікує і вона: звідси й низка риторичних питань, що постійно зринають у свідомості Софії, однак які вона не ставить під час зустрічі з Ним.

Короткотривала розмова засвідчує, що Він чув її весь час: дорога Софії має продовжуватись. Пустеля для героїні стає не тільки осередком спокути, але й місцем, де відкривається

можливість змінити власне життя. Саме тут Він допомагає дівчині познайомитись із чоловіком, який не дозволить їй більше бути самотньою. А Софія, як «Господня вівця <...> з Його найпрекраснішого саду» [3, с. 111], покійно приймає такий дарунок і нарешті відчуває себе по-справжньому щасливою.

Висновки і пропозиції. Віра в Бога як базальний компонент формування гедоністичного орієнтира у збірці новел Христі Венгриянук «Народжуватися і помирати взутими» реалізує себе у трьох умовних векторах біхевіористичної тактики людини, коли:

- 1) особа – споглядач, Бог – діяч;
- 2) особа – діяч, Бог – споглядач;
- 3) особа та Бог – суб'єкти свідомої співпраці.

Самоаналіз, духовне очищення та спокута гріхів, осмислений пошук божественного начала становлять основу переосмислення героями новел понять «насолода» та «щастя», які через їх некоректні усвідомлення та способи втілення створили ілюзорне сприйняття дійсності та знівелювали морально-етичні цінності. Оскільки смерть у текстах збірки набуває гедоністичних характеристик, реалізація будь-якого з означених векторів за своєю суттю універсальна, адже здатна принести задоволення у формі спокою чи свободи не тільки у вимірі земного світу. Натомість Бог стає медіатором не тільки між двома світами, але й між минулим та майбутнім життям людини. Результат медіації – можливість існувати в гармонії та щасті – залежить лише від дій самої людини, її думок, фізичної і духовної сили.

Список літератури:

1. Апресян Р. Идея морали и базовые нормативно-этические программы. Москва : Институт философии, 1995. 353 с.
2. Башляр Г. Вода и грезы. Опыт о воображении материи. Пер. с франц. Б. Скуратова. Москва : Изд-во гуманитарной литературы, 1998. 268 с.
3. Венгриянук Х. Народжуватися і помирати взутими : оповідання. Львів : Видавництво Старого Лева, 2018. 128 с.
4. Гусев В. Массовая литература и ее читатели. Література в контексті культури : збірник наукових праць / ред. кол. : В. Гусев (відп. ред.) та ін. Дніпропетровськ : Вид-во ДНУ, 2008. Вип. 18 С. 59–65.
5. Жадан В. Универсальные признаки гедонизма и аскетизма. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна. Серія «Теорія культури та філософія науки»*. 2005. № 708. С. 56–62.
6. Жадан В. Феномен гедонизма как культурный концепт. Харьков, 2004. 7 с.
7. Мень А. Библиографический словарь. Москва : Фонд имени Александра Меня, 2002. Т. 2. 558 с.
8. Сучасний тлумачний словник української мови : 65 000 слів / за заг. ред. В. Дубічинського. Харків : ВД «Школ», 2006. 1008 с.
9. Юнг К. Архетип и символ. Москва : Ренессанс, 1991. 304 с.

Telets Yu. V. BELIEF IN GOD AS A BASAL COMPONENT OF THE FORMATION OF A HEDONISTIC ORIENTATION (ON THE BASIS OF A COLLECTION OF NOVELS “BORN AND DIE IN SHOES” BY HRISTA VENGRYNIUK)

The article analyzes the pragmatic aspect of the image of faith in God in artistic discourse as a basis for the formation of hedonistic worldview and behavioral tactics of the heroes. In particular, attention is focused on defining the basic terminology for scientific research, outlines the features of the hedonistic worldview on the border of psychology and philosophy, analyzes the ways of characterization of heroes and the Almighty, types of their communication and starting points of worldview. Despite the fact that the correlation of philosophical and ethical doctrine of hedonism with literature forms a trend of hedonistic and entertaining practice in art, modern literary studies ignore the hedonistic intentionality of literary texts, which narrows their pragmatic and stylistic function, emotionality and possibilities of interpretation. Hedonistic markers in the research of scientists are primarily marked by the category of bodily pleasures, where the synthesis of physical and spiritual principles of man blocks the search for comfort and pleasure in another extracorporeal dimension. The eclecticism of this situation is due to the fact that the path to satisfaction is based on the category of bodily origin, which in order to form a hedonistic worldview must be combined or transformed into a category of extracorporeal – higher spiritual matter / essence, spirit that tends to the ideal. This idea is close to the concept of the universe, which consists of three worlds, where one of the mediators between earthly and heavenly is God. The analysis of the author’s method of realization of faith in God as a basal component of the formation of a hedonistic landmark in the collection of short stories by Hrista Vengryniuk “Born and die in shoes” allowed us to distinguish three conditional vectors of human behavioral tactics. The very image of God appears to the reader as a mediator not only between the two worlds, but also between the past and future life of man. The result of mediation – the ability to exist in harmony and happiness – depends only on the actions of man himself, his thoughts, physical and spiritual strength.

Key words: *hedonism, faith in God, corporeal, extracorporeal, spirituality, behavioral tactics.*